

10/2021

XXB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRA NIČNÍ POVÍDKY

Sean McMullen

Společenství zárodků

Gregory Norman Bossert

Noční spasitelé

ČESKÉ POVÍDKY

Martin Lochman

Setkání po letech

Martina Hohenberger

Z pekla štěstí

Pavel Houser

Cestovatelé

PUBLICISTIKA

Františka Vrbenská

Čistá mysl Stanisława Lema

Matěj Svoboda

Tři dekády s filmem, který
přepsal pravidla Hollywoodu

Cena: 95 Kč – 4 eura

Jeffrey Ford
Raketou do pekla

UKLIDÍME JAKOUKOLIV VAŠÍ BUDOVU A PLOCHY,
OD NEMOCNIC PO SKLADY.

VYDEZINFIKUJEME JAKÉKOLIV VAŠE PLOCHY.

VYLEŠTÍME JAKÉKOLIV VAŠE SKLO.

UMYJEME VAŠE AUTA, VYDEZINFIKUJEME JE OZÓNEM.

DEJTE NÁM JAKOUKOLIV ZAKÁZKU V OBLASTI

ÚKLIDU/SPRÁVY BUDOV A MY DÁME

50 PROCENT ZISKU ČASOPISU XB-1.

POPTÁVKY : MARKETING@CASOPISXB1.CZ

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Sean McMullen: Společenství zárodků	3
Gregory Norman Bossert: Noční spasitelé	10
Jeffrey Ford: Raketou do pekla	18

Domácí SF

Martin Lochman: Setkání po letech	27
Martina Hohenberger: Z pekla štěstí	41
Pavel Houser: Cestovatelé	54

Publicistika

Františka Vrbenská: Čistá mysl Stanisława Lema	57
Matěj Svoboda: Tři dekády s filmem, který přepsal...	62

Fantastická věda

Dobro a zlo vědecky; Ptakoještěr jako páv; Návrat Alexandra Velikého	61
---	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry; Sebevražedný oddíl; Voyagers – Vesmírná mise; Méandre; Temný dům; Free Guy; Reminiscence; Gaia; Skull: A Máscara de Anhangá; Jiang zi ya; Klapka!</i>	66
--	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům; Jodi Taylor: Jedna zatracená pohroma...; Pavel Vosoba: Časohrátky; Stephen King: Když teče krev; Peter Stoličný: Svatozář; R. Bílek a kol.: Karbonové město: Sanguis carbo; Patricia Cornwellová: Kvantum; Lucie Hrochová: Rozplétání; Anna Šochová: Trináctero divností a zázraků; Charles Soule: Světlo rytířů Jedi; David Waliams: Bestie z Buckinghamského paláce; Zvrácená; Nové knihy</i>	74
--	----

Šéfredaktor
Vlado Ríša
risa@casopisxb1.cz

Redaktoři
Martin Šust
sust@casopisxb1.cz
Hana Mudrová
mudrova11@seznam.cz
Františka Vrbenská
dis@email.cz
Saša Rusevský
marketing@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.
Praha 15, Štěrboboholská 44/15
PSČ 102 00
www.casopisxb1.cz

Tisk
tmv a. s.
Distribuce
společnosti holdingu PNS a. s.
prodejny firmy Relay

Předplatné
www.vesmírnýkolonial.cz

Číslo vychází 5. 10. 2021
Cena 95 Kč (4 EURA)
© Casopis XB1 s.r.o.
ISSN 1804-6606
MK ČR E 19853
Přetisk a jakékoli šíření povoleno
jen se souhlasem vydavatele.
Titulní strana: Bob Eggleton

Změna ceny a předplatného

Kdysi v Ikarii jsem podobné úvodníky psal hned několikrát a vždycky s velkou nechtutí. Tehdy ani snižující se počet členů redakce nedokázal nahradit ztráty vzniklé inflací, vyšším počtem členů firemního vedení, zvyšující se nájmem...

Po letech k tomu dochází i u XBěčka. Nechť k tomuto kroku zůstává, leč není zbytí. Až úsměvně se mi vynořila v mysli vzpomínka, jak jsem dlouho váhal, jestli mohu chtít coby nakladatel za knihu Ondřeje Neffa dvacet devět nebo třicet devět korun. Tentokrát se na nutnosti zdrazit podepsaly problémy firmy našeho sponzora, vysoký rabat distributorů, covid, inflace, nedostatek placené reklamy, která normálně zajišťuje chod 90% časopisů, a v neposlední řadě nepochopitelný postup státních úředníků, kteří nám nejen nepomohli, ale ještě přišli s nataženou dlaní. Zdanili nám peníze darované nám vámi v crowdfundingové kampani. Přišli jsme tak o cca 300 000 Kč, které nám nyní scházejí.

Ještě k té „pomoci“ – v průběhu epidemie jsme požádali o příspěvek na ministerstvu kultury a bylo nám sděleno, že žádné peníze dostat nemůžeme, protože jsme si nezažádali již v předchozím roce.

Pro mnohé z vás je možná slovo *rabat* neznámé. Je to částka, kterou si distributor strhává jako svoji odměnu. Nynější praxe je taková, že v mnoha případech to dělá až padesát procent prodejní ceny, jenže to má „drobný“ háček – distributoři od nás, kteří musíme zaplatit honoráře i tiskárnu, odebírají časopis takzvaně „do komise“, což znamená, že nám peníze za něj dají až za měsíc či dva, ale jen tolik, kolik dokázali prodat, a zbytek časopisů, který od nás odebrali, nám vrátí. Proto jsme zřídili předplatné u nás, protože jen tak, když zaplatíme rozesílání, zůstanou všechny peníze doma.

Abychom přežili, musíme zdrazit volný prodej (PNS, knihkupectví...) na 150 Kč/časopis, a předplatné bude stát 125 Kč/časopis, tj. 1 500 Kč za rok.

Navíc nabízíme časově omezenou možnost, když si předplatíte časopis do konce roku, tj. do 31. 12. 2021, zaplatíte stávající cenu (1 045 Kč/rok) a to nejen na rok 2022, ale můžete si ho předplatit za tuto cenu i na další dva roky.

Tento úvodník se mi nepíše nijak snadno, nicméně si myslím, že je nutné vysvětlit, co nás k tomuto kroku vedlo, a doufáme, že nás i dál budete podporovat.

JWP a Zátopek

25.8. v paláci Luxor byla pokřtěna kniha *Zátopek*, kterou napsal Jirka Procházka podle filmového scénáře Davida Ondříčka, Alice Nellis a Jana P. Muchowa. Křtu se zúčastili kromě autora také režisér filmu D. Ondříček a představitel filmového Zátopka Václav Neuzil.

Nové vody pro Vodní svět

Ačkoli existují poutavé, kinematografii dosud nezpracované příběhy, producenti sázejí na ožívování starších franšíz, restarty / remaky / pokračování / reimaginace. Pracuje se na nových projektech, které opráší *Posledního hvězdného bojovníka* (1984), téměř kultovní *Willow* (1988) – a také smolný *Vodní svět* (1995) s Kevinem Costnerem. V tomto případě se dočkáme streamovaného seriálu (zřejmě pro Peacock). Měl by být pokračováním příběhu po dvaceti letech (začal s tím A. Dumas) a měl by sledovat jeho původní aktéry (zůstává otázka představitelů). Režie by se ujal Dan Trachtenberg (*10 Cloverfield Lane*, *Black Mirror*, *The Boys*, chystaný *Predátor* s protagonistkou). Vzhledem k projevům globálního oteplování, které v roce 2021 sledujeme – požáry, záplavy a stoupající hladinu moří, nevypadá příběh o lidstvu, které se snaží přežít na Zemi po klimatických změnách, až tak mimo.

PLATO

Hra Kostlivec

V městské galerii pro současné umění v Ostravě PLATO, proběhnou v říjnu tři hrací dny (sobota a neděle 9/10, 10/10, 16/10) s umělci Janem Boháčem a Viktorem Dedkem, kteří pro nás připravili výstavu *Kostlivec*:

Druhý díl z eurostředověké ságy. Ta bude mít podobu velké staré lodi (jako umělecky zpracovaného objektu) a její interiér poskytne herní prostředí pro hru *Dungeons and Dragons* s návštěvníky a návštěvnicemi galerie. Umělci se sami chopí role „pánů jeskyně“ a veřejnost svým vlastním příběhem během několika hodin provedou. Takový koncept uvádíme vůbec poprvé a dost možná také naposledy.

Více informací na info@plato-oslava.cz

Arkadij Strugacký

Před třiceti lety, dne 12. 10. 1991 zemřel v Moskvě Arkadij Natanovič, starší z autorské dvojice sourozenců Strugackých. Narodil se v Batumi (28. 8. 1925), ale zažil blokádu Leningradu a frontové nasazení. Kromě beletristické tvorby, na níž většinou pracoval s bratrem Borisem, působil jako překladatel z angličtiny a japonštiny, scenárista i redaktor. Samostatně publikoval svoji krátkou prvotinu *Jak zemřel Kang* (dokončeno v r. 1946), která předběhla celý žánr gigantických nestvůr *kaidžů*. Arkadijovy vlastní knihy vycházely podle dohody s bratrem pod pseudonymy. SF román s motivem černobylské katastrofy *Ďábel mezi lidmi* (dokončeno v r. 1991) vytvořil jako své poslední dílo, je však pod ním podepsán také Boris jako spoluautor námětu (doslovu k českému vydání se ujal Vlado Ríša). Arkadij Strugackij zemřel na rakovinu jater. Podle přání slavného spisovatele rozsypali jeho popel z vrtníku na dálnici.

Ex Libris A. Strugackého

Sean McMullen

Společenství zárodků

(THE CHRYSALIS POOL)

Kolik vědců doopravdy sestrojí přístroj, díky kterému objeví něco důležitého? Nepřiliš mnoho. Většinu pokusných přístrojů sestavují a obsluhují laboratorní technici. Platí nám mnohem méně a nikdo nás nikdy nedocení, obvykle se však stává, že jsme to právě my, kdo jako první spatří průlomové výsledky. Několik vteřin pak stojíme osamoceni na hranicích nového území, načež zmizíme v propadlišti dějin. Pro mě neexistuje nic lepšího než být tam první a být sám.

* * *

Na profesi hardwarového specialisty bylo skvělé to, že dokonce i akademici s doktorskými tituly a články v časopisech, jako byl *Nature*, byli závislí na mojí práci. Přicházeli za mnou s problémem, který mohl vyřešit jedině nějaký experimentální přístroj, já jim poskytl odhad toho, kolik asi bude stát, a oni šli a zařídili financování. A já ho následně postavil.

Alice Marshallová byla psycholožka s působivou pověstí v oboru statistické analýzy, hardware však byl její velkou slabinou. Možná proto se ke mně chovala spíše jako ke kolegovi než k poskokovi. Kdykoli měla nějaký nový projekt, dorazila s kávou a koblihami. Tentokrát mě ovšem pozvala na schůzku do univerzitní jídelny a řekla mi, ať si objedná, co chci.

„Začínám tušit, že po mně budeš chtít něco nemožného,“ řekl jsem a ukázal na housku posypanou mákem.

„Možná jen obtížného, Luciane,“ odhadla s nadějí. „Vytáhnu databázi k rozpoznání zdravotního stavu podle typu halucinací, jakými pacient trpí. Mám subjekt s halucinacemi tak reálnými, že připomínají videonahrávku. Nejenom divné barvy, ale živé obrazy.“

„Drogy?“

„Provedla jsem u něj testy na drogy, patogeny, nádory i všechny typy mozkových traumat v databázi. Je čistý.“

„Tak proč s tím jdeš za mnou? Chci říct, zvládnou postavit jakýkoli přístroj přesně podle tvých požadavků, ale snímání halucinací leží nejen za hranicemi, ale rovnou za obzorem nové oblasti.“

„Potřebuju něco jednoduchého, co by Leovi dokázalo, že to, co vidí, ve skutečnosti neexistuje.“

A najednou to bylo snadné.

„Chytré kamery jsou brnkačka,“ odvětil jsem. „Dej mi pět minut a jednu ti poskládám z náhradních dílů.“

„Zkusili jsme mu na teplákovku připnout mobil s kamerou, tvrdil ale, že dokud ho nosil, žádné halucinace neměl. Vidiny má jen v noci, když běhá. Říká, že potkává ženu a mluví s ní.“

Mým úkolem bylo řešit hardwarové problémy, takže mě napadlo očividné řešení: lhát.

„A co kdybychom kameru s mikrofonom zamaskovali?“ nadhodil jsem. „Mohl bych zabudovat kameru do odznaků nebo do sponky.“

„Luciane! To je neetické!“ zvolala Alice.

„S mobilem opatřeným kamerou souhlasil.“

„Zradila bych jeho důvěru, kdybych mu o tom neřekla. Musí mi dát informovaný souhlas se vším, co děláme.“

Podobné hlavolamy jsem měl nejradši. Najít řešení, které vědcům uniklo, ve mně vyvolávalo pocit nadřazenosti a já se rád cítil nadřazený.

„Halucinace mění mozkovou aktivitu, tak co takhle zkusit elektroencefalografickou baseballku propojenou přes Bluetooth s jeho mobilem? S tím by souhlasil?“

„Myslím, že jo. Ty vidiny má ale jen při běhu. Elektroencefalograf je dost objemný.“

Vytáhl jsem mobil a vyvolal obrázek lidského ucha, ze kterého trčely kabely a senzory.

„Slyšela jsi o Denkově práci s lidským sluchem?“ zeptal jsem se. „Pracuje na univerzitě v Oldenbergu.“

Zamračeně hleděla na displej mobilu.

„Když potřebuješ analyzovat data, jsem ta pravá,“ řekla. „S hardwarem za mnou ale nechod.“

„Tak nech aparaturu na mně. Vidíš tohle? Tu šedou věcíčku se zlatými tečkami? Je to malá elektroencefalografická jednotka.“

„Fakt? Je mrňavá.“

„Dej mi dvě hodiny a zabuduju do baseballové čepice tučt senzorů. Tvůj pacient si akorát bude muset oholit hlavu, a než vyrazí běhat, natřít si ji gelem.“

„Leo je velmi vstřícný, jistě udělá všechno, o co ho požádám.“

„Budu se s ním muset sejít, abych mu mohl vzít míry.“

„Můžu ti ho přivést dneska odpoledne.“

„Skvělé. Měl bych vědět ještě něco, než se s ním sejdu?“

„Pravděpodobně ne, ale...“

„Ale mě pokaždé vyděsí. Ven s tím - pro případ, že bych si musel něco vypůjčit z jiné laboratoře.“

„No, bude to znít směšně.“

„Vymýšlel jsem senzory pro lidi studující sexuální poruchy. Některé přímo měnily definici pojmu směšné.“

„No, kdykoli Leo běží kolem potoka nebo jezera, setká se s nahou vodní nymfou.“

* * *

Alice vedla přednášku, když za mnou Leo Hawker přišel do mojí kóje, po telefonu mu už ale vysvětlila, co mám za úkol. Vypadal přesně tak, jak bych si představoval amatérského maratonce: bylo mu kolem pětatřiceti, měl o trochu menší než průměrnou výšku a jeho tělo postrádalo veškerý tuk. Ačkoli byla zima, vzal si jen tenký oblek a košili. Já svoji dílnu vytápěl kamínky a přes mikinu jsem si natáhl bundu.

„Mám Raynaudův syndrom,“ vysvětlil jsem, když se Leo zeptal, proč je u mě takové vedro. „Znamená to, že mi tělo za chladných dnů odčerpává krev z prstů na nohách i na rukách. Příčina ani léčba nejsou známy, takže je to dost znepokojivé, dá se s tím ale žít.“

ZAHRAŇIČNÍ SF

Ukázal jsem mu EEG přístroj, který jsem sestrojil. Vypadal jako baseballová čepice s černou plastovou anténou na pravé straně.

„Vysvětlila vám doktorka Marshallová, že si budete muset oholit hlavu, než si to budete moct nasadit?“ zeptal jsem se.

„Vysvětlila. Co je ta věc na boku?“

„Jen baterie, vysílačka a GPS. Je velmi důležité, abyste je měl na pravé straně hlavy.“

„A to proč?“

„Na pravou stranu jsem umístil víc senzorů. Pravá mozková hemisféra lépe plní kreativní a vizuální úkoly, takže pokud vám působí halucinace, mohli bychom něco objevit. A nezapomeňte, než vyrazíte běhat, musíte nám poslat esemesku. Rozumíte všemu?“

„Esemeška před během a GPS na pravé straně.“

„Skvělé. Takže teď už jen zbývá navštívit univerzitního holiče.“

Z lékařské fakulty je to k budově studentské unie pěšky pěkně daleko, proto mi to připadalo jako správná chvíle zeptat se Lea na jeho halucinace.

„Podle informací, které jsem dostal, vidíte vodní nymfy, když běháte v noci.“

„Jen jednu,“ odpověděl znepokojeně a zahanbeně.

„Kouknul jsem na Wikipedii,“ řekl jsem ve snaze uklidnit ho. „Vodní nymfy jako undine nebo rusalka jsou tak trochu jako mořské víly, jen bez ploutví a šupin. Jsou součástí folklóru po celém světě.“

„Moje vodní nymfa vypadá jako mladá dívka, doktore, a objevuje se, kdykoli běhám v okolí řek, rybníků, jezer nebo i pláže.“

Doktore? Líbilo se mi, že mě považuje za vědce.

„Můžete ji popsat?“

„Je jí kolem dvaceti, je hubená jako topmodelka a má dlouhé tmavé vlasy.“

„A vy s ní mluvíte?“

„Ano.“

„Ale když u sebe máte kameru, neobjeví se?“

„Nikdy.“

„Možná se taková moderní nymfa nechce objevit nahá na videu na YouTube.“

„Takže mi nevěříte?“ zamumlal a okamžitě přešel do defenzivy.

„Já věřím jen datům z experimentů. Čepice, kterou jsem sestrojil, snímá mozkové vlny, takže z toho žádné trapné video nebude.“

Vypadalo to, že vodní nymfa existuje jen v Leově mysli, ale možná tu byla nějaká třetí strana, která nehrála podle pravidel. Možná Lea někdo pronásledoval a snažil se ho do něčeho zaplést.

Možná to byl sám Leo. Ta možnost tu byla, proto jsem do GPS jednotky přidal skrytou kameru.

„Co vám můžou mozkové vlny prozradit?“ zeptal se.

„Čepice, kterou jsem sestrojil, monitoruje činnost vašeho mozku a je vybavená GPS,“ vysvětlil jsem. „Doktorka Marshallová si myslí, že byste mohl trpět mírnými záchvaty, které se projevují halucinacemi. Když nám nahlásíte, že jste

viděl nymfu, budeme moct přesně určit místo a čas a zkontrolovat mozkovou činnost.“

„Takže žádné video toho, co uvidím, nepořídíte?“

„Nemusím,“ řekl jsem, a přitom jsem spíše jen obešel pravdu, než abych přímo lhal. „Důležitější je zjistit, proč ty věci vidíte.“

Holič pro mě pracoval už dřív, Leo tak měl během chvíle čistě vyholenou lebku. Cestou zpátky do laboratoře si neustále přejížděl rukama po hlavě.

„Připadá mi to divné. Tak krátké vlasy jsem ještě nikdy neměl,“ řekl. „Zajímalo by mě, jestli mě ta nymfa vůbec pozná.“

„Budete mít čepici, takže v tom nebude žádný rozdíl. Jak dlouho už ji vidíte?“

„Kdy se to stalo poprvé? Možná před dvěma měsíci. Běžel jsem podél jezera Albert Park a všiml jsem si, že v něm plave nahá nějaká holka. Byla zimní noc a mrzlo, až praštilo, bylo ale jasno a svítil měsíc, takže byla dobrá viditelnost. Zastavil jsem se a zamával na ni.“

„To by udělal každý.“

„Zeptal jsem se jí, jestli nepotřebuje pomoc, ona na mě ale zavolala jménem a pokynula mi, ať se k ní přidám. Proto mě napadlo, jestli na sobě nemá neopren tělové barvy a ne-utahuje si ze mě. Vytáhl jsem mobil, abych ji natočil, když jsem se ale podíval zpátky na jezero, byla pryč. Když jsem pokračoval v běhu, slyšel jsem, jak za mnou volá: ‚Leo! Leo!‘“

V tu dobu jsem už měl vlastní vysvětlení, proč Leo nymfu vidí. Byla to teorie, která by mu mohla zachránit život.

„Hrajete počítačové hry?“ zeptal jsem se.

„To snad každý, ne?“

„Jaké?“

„Ach, budovatelské jako třeba *Forge of Empires*. Pracuju jako administrátor v kanceláři, takže organizaci mám v malíčku.“

„Tím chcete říct, že rád udržujete věci pro jiné?“

„To je ono. Není to právě vzrušující, jsem ale celkem nudný patron.“

Dospěl jsem k závěru, že Leo má sebevražedné sklony, snaží se vystoupit ze své nudné existence a postrkává sám sebe ke smrti utonutím. V jeho mysli ho pronásledovala krásná vodní nymfa a nymfy v mytologiích prosluly tím, že topily své milence. To by byla mnohem lepší smrt než hrst prášků na spaní spláchnutá sklenkou vína.

„V příbězích o undine nebo o rusálce se nymfa zamiluje do pohledného smrtelného prince. Fantazíujete o tom, že jste princ?“

„Nemusím, já skutečně jsem princ.“

Podobná prohlášení mě obvykle nutila sáhnout po kapesním taseru, který jsem si vyrobil pro případ, že by mi nějaké podezřelé individuum v mikině s kapucí hrozilo vykucháním, pokud mu nedám všechny svoje prachy.

„Zatím jsem se s žádným princem nesetkal,“ odpověděl jsem jen.

„Vlastně jsem princem pouze technicky vzato, nemusíte mě oslovovat *Vaše Veličenstvo* ani nic podobného. V roce 1907 si nějaká žena toužící po lepším společenském posta-

vení zaskočila s králem Edwardem. Když zjistil, že je těhotná, spakovali ji a poslali do Austrálie, kde porodila.“

„Kde si toho nikdo důležitý nevšiml?“

„Správně. O čtyři pokolení později jsem já nejstarším synem v linii nejstarších synů. Seznam šlechticů Burke's Peerage by mě sice za prince neoznačil, jedna šestnáctina mého DNA je ale královská.“

Dávalo to smysl. Stejně jako herec Benedict Cumberbatch a tisíce dalších lidí s britskými předky jsem v sobě nosil zlomek DNA krále Richarda III. I když bych o sobě mohl jen těžko tvrdit, že jsem princ, i já tak trochu patřil ke královské rodině.

* * *

V dílně jsem Leovi ukázal, jak si namazat hlavu gelem a nasadit si čepici. Ukázal jsem mu jeho mozkové vlny na obrazovce.

„To je bezva, mám pocit, jako bych se ocitl ve sci-fi filmu,“ zareagoval.

„Data neukazují myšlenky, dají se na ně ale aplikovat algoritmy, které vypíchnou vzorce jedinečné pro každého člověka,“ vysvětlil jsem. „Tyhle jsou kolegy, který si holí hlavu a na kterém jsem čepici dneska ráno vyzkoušel. Vidíte, jak se projeví rozdíly, když vaše hodnoty překryju těmi jeho? A teď se koukněte sem, tohle jsou archivní záznamy pacienta s epileptickým záchvatem. Vidíte, jak vlnění najednou zhoustne?“

„Zdá se to tak jednoduché.“

„Není, tu obtížnou část mám ale na starosti já. Kdy si budete moct jít zaběhat?“

„Co třeba hned teď? V batohu mám teplákovku a tenisky.“

* * *

Existuje na světě mechanik, který by nesl o tom, že si vleze do monopostu Formule 1, který má na starosti, a sešlápne plyn? Tohle byl můj tajný okamžik za volantem. Alice patřila k vědcům, kteří by nerozpoznali minipočítač od crossantu, můj hardware tak podrobně zkoumat nebude.

Do antény po straně Leovy čepice jsem zabudoval policejní mikrokameru. S její pomocí se daly nahrávat zvuk a obraz na server a mohla pořizovat záznam celé tři hodiny, než se jí vybil baterky.

Jakmile se Leo převlékl do teplákovky a tenisek, poslal jsem ho na zkušební kolečko kolem univerzity. Jednotka fungovala dokonale, musel jsem ale vypnout zvuk a obraz, když se Alice zaskočila podívat, jak nám to jde.

„Podívej se sem, zahrnul do Tin Alley,“ řekl jsem, když blikající tečka na mapě zamířila na západ.

„EEG profil odpovídá stavu uvolnění,“ řekla po jediném pohledu na obrazovku. „Opravdu si běh užívá.“

„U amatérského maratonce je to asi normální.“

„Zastavil se!“

„To je Beaupairův bazén,“ řekl jsem a ukázal na GPS mapu. „Asi se pokouší vyvolat vidinu.“

„Na jeho mozkových vlnách se nic výrazně nezměnilo,“ řekla zklamaně.

„Opravdu bys čekala, že se vodní nymfa objeví ve dne ve vyhřívaném bazénu?“

„Chlór a ostatní plavci by asi kazili zábavu.“

„Hej, běž dál.“

„Musím chodit sem, abych mohla sledovat Lea při běhání?“ zeptala se s pohledem stále upřeným na obrazovku.

„Žijeme v jednadvacátém století, doktorko Marshallová, můžeš dělat cokoli odkudkoli. Pošlu ti odkaz na laboratorní server, aby ses mohla dívat na svém notebooku.“

Leo se vrátil pro batoh, pak se rozběhl k CBD, kde pracoval. Zatímco jsem nastavoval Alicin notebook, aby ho mohla monitorovat, pozvala mě na večeři do Univerzitního domu. Napadlo mě, jestli to nemá být zakuklené rande, ale rozhodl jsem se, že ne. Byla vdaná a dbala na to, aby všichni viděli její snubní prsten. Co doopravdy chtěla, bylo mít po ruce technickou pomoc, až se Leo vydá na noční běh.

* * *

Univerzitní dům je akademický klub, ne zrovna moje scéna. Kožená křesla a rozpálené krby tu jsou už celé generace a mají akademikům pomoci uvolnit se při debatách o svých průlomech nebo o čem vlastně. Já vymýšlel laboratorní přístroje a neměl jsem PhD., takže jsem se tady cítil jako vyvrhel.

„Proč jsou vodní nymfy tak populární?“ zeptal jsem se Alice nad hlavním chodem. „Vypadá to, že se v nějaké podobě objevují ve všech kulturách a obvykle jako krásné holky.“

„Etnografie není můj obor, jako psycholožka bych ale řekla, že na západě ztělesňují nymfy morálku a důsledky špatného chování. Kupříkladu v opeře Rusalka obětuje nymfa svůj hlas, aby mohla žít s pohledným princem. Jeho ale nemá partnerka brzy unaví a opustí ji kvůli smrtelné princezně. Rusalka se vrátí zpátky do jezera, stane se z ní přízrak smrti a nakonec ho zabije.“

Vytáhla smartphone, otevřela YouTube a přehrála mi zpěv k Měsíci z opery *Rusalka*. Mně připadá i skupina Pink Floyd dost zastaralá, na téhle hudbě ale bylo něco zvláště vtíravého. Vtíravého, svůdného, okouzlujícího a studeného jako les za zimního úplňku.

„Téma nymf, které utopí své milence, se dá vysledovat hluboko do minulosti,“ pokračovala Alice, zatímco googlila. „Tohle je obraz Johna Waterhouse z roku 1896, *Hylás a nymfy*. Hylás byl řecký princ, kterého tyhle magické dívky vlákaly do rybníka. Potom už ho nikdo nikdy neviděl.“

Vzal jsem si od ní mobil a přiblížil si dívky ve vodě. Umělec si pro svůj obraz vybral sedm opravdu atraktivních modelek.

„Jestli všechny nymfy vypadají takhle, rozhodně bych byl v pokušení,“ přiznal jsem, když jsme jí vracel mobil.

„Podle uměleckých historiků vychází ten obraz spíše z křesťanské morálky devatenáctého století než z řeckého mýtu. Ženské tělo všeobecně a ženská sexualita konkrétně byly viktoriánci považovány za mocná a nebezpečná pokušení.“

„Takže ten obraz měl varovat před nebezpečím sexu?“

„Ano, a taky to byla dobrá výmluva pro malování nahotinek v době, kdy ženy chodily od krku dolů zahalené. V některých evropských legendách jsou ale rusalky symbolem plodnosti, přinášejí po zimě vláhu zemi a pomáhají v růstu.“

Možná to mělo něco společného s prostředím akademického klubu, nějak jsem ale zatoužil udělat na Alici dojem,

ukázat jí, že si umím všimnout věcí, které akademikům uniknou.

„Napadlo tě, že by Leo mohl mít sebevražedné sklony?“ zeptal jsem se.

Zjevně ji to překvapilo. Přineslo mi to uspokojení.

„Neprojevují se u něj žádné běžné symptomy.“

„On ale není běžný případ. Co jeho milostný život?“

„Nemůžu ti prozradit detaily.“

Její etický práh připomínal vysokánskou cihlovou zeď s žiletkovým drátem na vrcholu. Ten můj spíše retardér.

„Ale všeobecně?“ pobídl jsem ji.

Chvíli zápasila se svým svědomím. Prohrála.

„Neměla bych ti to říkat, všechny jeho vztahy ale skončily katastrofou.“

„Působí na mě jako někdo, kdo se sebou nechá zametat.“

„Máš postřeh. V současnosti je z něj víceméně asexuál.“

„Takže v práci je tu pro jiné, o jeho milostném životě škoda mluvit, jeho oblíbený sport nevede k navazování společenských kontaktů a neumí si prosadit svou. Možná sní o skvělé smrti, utonutí v náručí krásné vodní nymfy.“

„Jenže lidi na něm závisejí, vyhrál tři maratony a je finančně zajištěný. To není špatný život.“

Jako by popsala mě. I já pomáhám ostatním a můj jediný vážný vztah trval jen do doby, než moje drahá polovička získala právní nárok na půlku mého bytu – který mi koupili rodiče. Dobře jsem věděl, jaké to je, když s vámi ostatní zametají a cítíte se na sebevraždu.

Než jsem jí ale cokoli z toho mohl říct, píply nám mobily. Byla to zpráva od Lea. Vrátil se do svého bytu ve Východním Melbourne a chystal se vyrazit na dvouhodinový běh. Zapnul jsem monitorování na Alicině notebooku a na obrazovce se objevily údaje z Leova EEG spolu s mapou z jeho GPS lokátoru.

„Asi tě u toho nechám samotnou,“ oznámil jsem, když jsem vstával. „Mám nějakou práci v laboratoři.“

* * *

Sport mimo vyhřívané fitko není moje parketa, celou cestu zpátky na lékařskou fakultu jsem ale běžel. Na obrazovce svého počítače jsem pak sledoval, jak se Leo zastavil u jezer v zahradách Fitzroy a Treasury Gardens, i když se ale u obou zdržel asi minutu, kamera žádné nymfy nezachytila a ani on zjevně nikoho neviděl. Předpokládal jsem, že zahne na jih k řece, on se však rozběhl opačným směrem, po Spring Street a do Carlton Gardens. To dávalo smysl, podle Google Maps se v nich totiž nacházelo několik fontán a rybníků.

Leo zamířil k okrasnému jezírku v jihozápadním rohu. Světlo nebylo nejlepší, měsíc však byl v úplňku, nebe bez mráčku a kamera na jeho čepici byla navržena pro práci vojáků a policistů při špatném osvětlení. Sledoval jsem a poslouchal, jak běží po pěšině, slyšet ale byly jen jeho kroky, dech a vzdálený provoz.

Zastavil se u jezírka, přesně jak jsem očekával.

„Proč mě pronásleduješ?“ zeptal se.

To jsem nečekal. Neozvala se žádná odpověď, ale údaje EEG vykazovaly vzorec, který rozhodně nebyl normální, na druhou stranu se ale nejednalo o záchvat. Nefoukal vůbec žádný vítr a voda v jezírku připomínala černé zrcadlo. Při

pohledu na něj jsem se otřásl, i když jsem se díval z vyhřáté dílny.

„Je zima,“ řekl. „Jak můžeš vystát takovou zimu?“

Opět ticho. Leo slyšel hlasy, ty ale byly jen v jeho hlavě. Velmi pravděpodobně taky něco viděl. Zkontroloval jsem jeho mozkovou aktivitu, která nebyla pouze zvýšená, odpovídala profilu někoho ve značném stresu.

„Voda musí být ledová, ty ale vypadáš, jako by ti bylo teplo.“

V případě podchlazení představuje voda značný rozdíl. Před lety dorazila do města výstava *Titaniku* a kromě zachráněných částí lodi a nádobí White Star Line byla její součástí i místnost zchlazená na teplotu Severního ledového oceánu v tu noc, kdy se *Titanik* potopil. Pamatuju si, že mě napadlo, že to musela být příšerná smrt, spadnout do tak brutálně studené vody. Právě na to jsem si vzpomněl, když Leo vstoupil do jezírka.

Kamera zachytila vlnky, které běžely a jiskřily v měsíčním světle, a mikrofon šplouchání. Díval jsem se, a přitom se chvěl. Pro Lea to muselo být, jako by se mu do nohou zařezávaly ledové nože. Natáhl se, aby objal něco, co tam nebylo, pak se po hlavě zřítíl do vody.

* * *

Aniž bych se obtěžoval vzít si helmu, rukavice nebo koženou bundu, popadl jsem kolo a rozjel se zadními uličkami Carltonu. Na červenou jsem zpomalil jen natolik, abych se vyhnul autům, která měla přednost, a naštěstí zrovna nikde kolem nehlídkovala policie.

Když jsem dorazil na místo, nemohl být Leo podle mého odhadu ve vodě déle než čtyři nebo pět minut, po celou dobu se však vznášel obličejem dolů na hladině jezírka, které bylo tak stupeň dva od zamrznutí, a rozhodně nedýchal. *Lidský mozek vydrží asi pět minut bez kyslíku*, říkal jsem si, když jsem se k němu brodil. Chytil jsem ho za ramena, zvedl mu hlavu nad hladinu... a zjistil jsem, že mě pozoruje postava stojící po pás ve vodě. Na sobě měla laboratorní plášť bílý jako alabastr a na ramena jí padaly rozpuštěné světlé vlasy!

Užasle jsem na ni civěl, zatímco jsem vlekl Lea ven z vody a na trávu. Prsty jsem měl příliš zkrchlé, než abych se mu snažil nahmatat pulz, slyšel jsem ale, jak se sípavě nadechl. To mě vytrhlo ze snění. Stáhl jsem mu promočenou teplákovku a dal mu svůj kabát a plyšovou mikinu. Když jsem vytácel Alicino číslo, podíval jsem se zpátky na jezírko. V tmavé vodě nikdo nebyl.

„Kde jsi?“ zeptal jsem se jektajícími zuby.

„V Univerzitním domě, sleduju Leova data. Nevěřil bys tomu...“

„Nasedni do auta a přijď do Carlton Gardens, po straně Rathdowne Street. Leo se právě pokusil utopit.“

„Utopit se? V čem?“

„Je tu jezírko, copak jsi nekoukala do Google Maps? A hni sebou, jinak tady najdeš dvě zmrzlé mrtvoly.“

* * *

Leo ležel pod dekou na lehátku v laboratoři a já byl zabalený v ručníku, zatímco jeho teplákovka a moje ponožky